

2024, l'any de la remunicipalització de l'aigua a Manlleu

Ho sabem bé, l'aigua és imprescindible per a la vida. L'aigua ÉS vida. Així, l'accés a l'aigua és un dret humà universalment reconegut. Alhora, l'aigua no té preu i és de domini públic. Només es pot cobrar cànon o taxes per amortitzar la construcció, el manteniment i la gestió de les infraestructures que fan possible l'accés.

Manlleu es va afegir a les tendències neoliberals de privatització dels serveis públics dels anys 80 i va privatitzar la gestió del servei d'abastiment d'aigua potable. Malgrat el domini de l'aigua és públic i les infraestructures relacionades amb el cicle integral de l'aigua es financen bàsicament amb fons públics, es va optar per un model que genera importants i ingents beneficis a les empreses de manteniment de la xarxa, de construcció i de tecnologia.

El 1984, l'ajuntament de Manlleu va decidir licitar la gestió del servei i va contractar Saur, que posteriorment es va anomenar Sorea, i actualment Agbar. La concessió era per 10 anys prorrogables de 10 en 10 fins a un màxim de 50 anys. El benefici industrial que en rep Agbar és del 16%.

Preveient la pròrroga de 2014, Agbar va proposar una obra de "millora" del servei que consistia en anular la planta potabilitzadora municipal al·legant que era obsoleta, i passar a connectar-nos a la planta potabilitzadora comarcal Osona sud. Ara Manlleu compra l'aigua a l'empresa mixta Aigües d'Osona (participada pel Consell Comarcal d'Osona en un 51%, Aigües Vic en un 24,5% i Agbar en un 24,5%). Agbar gestiona aquesta compra afegint-hi un 6% més de benefici industrial. Que l'Ajuntament de Manlleu sigui part integrant del Consell Comarcal no s'ha tingut en compte, de manera que ens comprem l'aigua a nosaltres mateixos, regalant-li beneficis a Agbar. D'altra banda, Agbar és part de l'empresa mixta comarcal i per tant, novament beneficiada per aquest "negoci" a Manlleu.

Les obres d'aquest canvi de captació van tenir un cost d'uns 2 milions d'euros que Agbar va finançar amb la condició d'assegurar-se la concessió del servei fins al 2034. No obstant, a la pròrroga es va establir que el 2024 l'Ajuntament podia recuperar la gestió si s'havia amortitzat la inversió. Des de 2017, amb la nova connexió en funcionament, les abonades al servei i l'Ajuntament estem retornant aquesta inversió a través del rebut de l'aigua. Agbar cobra un interès per aquest préstec de l'1,46%, molt superior del que cobren les entitats bancàries.

La gestió privada d'aquest servei ha tingut diverses conseqüències, especialment els últims 10 anys. D'una banda, ha suposat la desvirtuació de la funció de servei públic: els governs municipals de cada moment s'han anat despreocupant de la seva responsabilitat pública i no vetllen per una gestió tècnica ni financera eficaç. Com és que la xarxa té un 30% de pèrdues? Com és que paguem la inversió tan cara havent-hi altres vies més barates? Com és que l'Ajuntament no ha reclamat a Agbar que corregeixi tota la sobre facturació que vam patir just després del confinament domiciliari per la Covid-19?

Per l'altra, s'ha perdut el control de les decisions sobre la xarxa i el servei. Sorea va proposar la inversió per a la nova captació al seu criteri. No hagués estat més barat modernitzar la potabilitzadora pròpia i seguir captant l'aigua directament?

I també constitueix una important transferència de diners de les abonades i de l'Ajuntament cap al benefici privat d'Agbar i els seus accionistes.

L'any 2024 finalitzarà la pròrroga vigent. És moment, doncs, de posar-se a treballar per tal que el servei sigui realment públic, democràtic, sobirà i sostenible, a través de la seva remunicipalització. Amb l'aigua no s'hi fa negoci.

Maira Costa Casas

CUP Manlleu